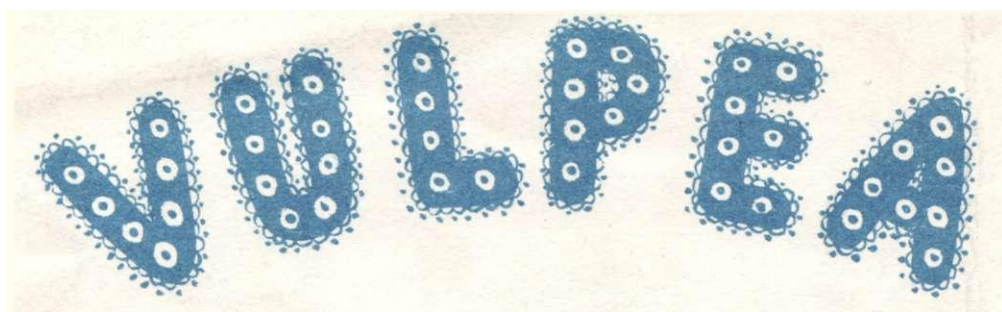
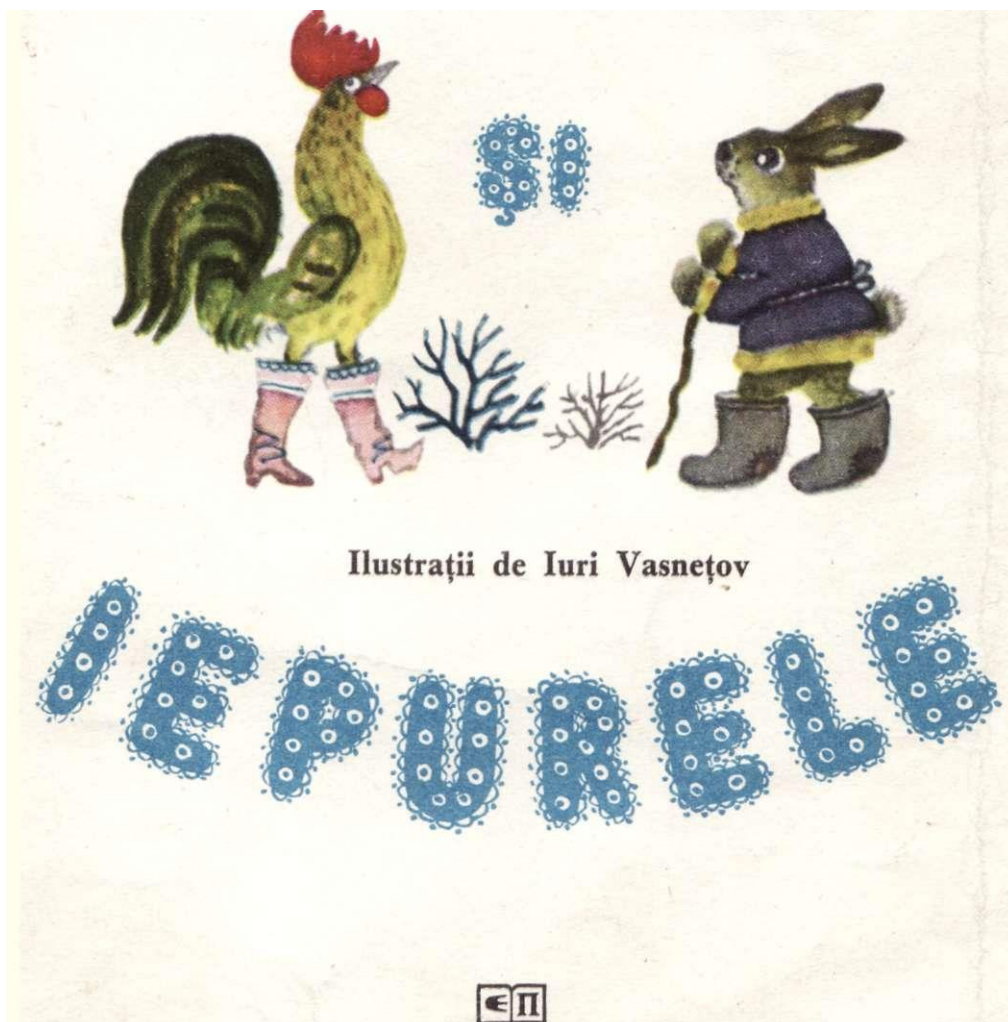

Basm popular rus

Editura Progress, Moscova —
Editura Ion Creangă, București

A fost odată ca niciodată,

a fost odată un iepuraș și o vulpe.

După ce a căzut bruma, iepurașul a văzut că-și schimbă blana, iar când a sosit iarna cea friguroasă cu viscole și troiene, s-a făcut alb ca neaua; suferind sărmanul de frig s-a gândit că n-ar strica să aibă și el o căsuță. Zis și făcut: a strâns coajă de tei și s-a apucat să ridice o casă. Cumătra vulpe cum l-a văzut, l-a și întrebat:

— Ia ascultă, iepuraș coconaș, ce faci tu acolo?

— Nu vezi? fac o casă să mă apere de ger.

„Ia te uită, ce isteț e! își zise vulpea. Să-mi fac și eu o casă, dar nu una din coajă de tei, ci un castel adevărat, un palat de cleștar.“

Și vulpea s-a apucat să care sloiuri de gheață să-și ridice palatul.

Cele două case au fost isprăvite în același timp; și au părut iepurele și vulpea să trăiască fericiți fiecare în casa lui.

Cumătra vulpe privea pe geamul de gheață al palatului său și râdea în sinea ei de bietul iepuraș: „Ia te uită la el, țărănoiul, ce cocioabă

și-a făcut! Nu se poate pune cu mine — casa mea-i curată, luminoasă, un palat de cleștar, ce mai încolo și înapoi!“

Cît a fost iarnă vulpea a dus-o bine, dar cum a sosit primăvara, zăpe-
zile s-au topit, pămîntul s-a încălzit, palatul ei s-a făcut numai şiroaie de
apă şi a curs la vale. Cum să trăiască acum vulpea fără casă? L-a pîndit
pe iepuraş şi cînd a ieşit acesta să se plimbe, să mai ronţăie cîte un firicel
de iarbă, să mai roadă o rădăcină, s-a strecurat în căsuţa lui şi s-a băgat
în culcuşul de pe laviţă.

Iepuraşul se întoarce şi dă să deschidă uşa. Uşa închisă! Stă el cît stă,
mai încearcă odată, mai bate la uşa.

— Care-i acolo? strigă vulpea cu glasul gros.

— Eu sînt, cumătră vulpe, eu iepuraşul, stăpînul casei. Dă-mi dru-
mul să intru!

— Ba nu-ți dau drumul! Cară-te! răspunse vulpea.
Mai așteptă cît mai așteptă iepurașul și se rugă din nou.

— Cumătră vulpe, lasă glumele, dă-mi drumul în casă! Uite, pic de somn.

Drept răspuns vulpea îi zise:

— Dacă mai stai mult la ușă, să vezi cum ies afară, și te scarmăn zdravăn de-o să se aleagă praful de blana ta.

Se porni bietul iepuraș pe plîns și-și luă tălpășița. În drum îi ieși înaintea lupul cel sur.

— Bună ziua, iepurașule, de ce plîngi? Care ți-e supărarea?

— Cum să nu plîng? cum să nu fiu supărat? Aveam o căsuță din coajă de tei, iar cumătră vulpe un palat de gheață. Palatul cumetrei s-a to-

pit, a curs șiroaie la vale, și vulpea s-a băgat în casa mea și acum, pe mine, stăpînul, nu mă mai lasă să intru în casă.

— Ai răbdare o clipă, o dăm noi afară! zise lupul.

— Nu prea cred c-ai s-o poți da afară. Prea s-a așezat temeinic cumătra vulpe în casa mea.

— Să nu-mi zici pe nume, de n-o dau eu afară! mîrîi înfuriat lupul.

Bucuros sărind într-un picior a pornit iepurașul împreună cu lupul s-o dea afară din casă pe cumătra vulpe. Au ajuns în dreptul casei.

— Ia ascultă, cumătra vulpe, fă bine și te cară din casă străină, strigă lupul.

Vulpea îi răspunse:

— Ia așteaptă tu o clipă, să mă dau jos de pe cuptor, să ies afară, să te scarmăn bine, să se aleagă praful de blana ta.

— Aoleu, că tare mai e supărată, mîrîi lupul, și cu coada între picioare o șterse în pădure. Iepurașul rămase singur plîngînd amarnic.

Numai ce vine un bou.

— Bună ziua, iepurașule! De ce plîngi? Care ți-e supărarea?

— Cum să nu plîng? cum să nu fiu supărat? aveam eu o căsuță din coajă de tei, iar cumătra vulpe un palat de gheață. Palatul cumetrei s-a topit și ea s-a băgat în casa mea, iar acum, pe mine, stăpînul, nu mă lasă să intru în casă.

— Ai răbdare, o dăm noi afară! zise boul.

— Nu cred c-ai s-o poți da afară. Prea s-a așezat temeinic cumătra vulpe în casa mea. A încercat el lupul, și n-a putut, nici tu n-ai s-o poți face!

— Să nu-mi zici pe nume, de n-o dau afară, rage boul.

Iepurașul, bucuros, porni sărind într-un picior pe urmele boului s-o dea afară pe cumătra vulpe. Au ajuns în dreptul casei.

— Ascultă, cumătră vulpe, fă bine și te cară din casă străină! rage boul.

Vulpea îi răspunse:

— Ia așteaptă tu o clipă, să mă dau jos de pe cuptor, să ies afară, să te scarmăn bine, să se aleagă praful de pielea ta.

— Aoleu, că tare mai e supărată, se sperie boul, și-o ia la goană. Se așază bietul iepuraș pe-o moviliță și se porni din nou pe plîns.

Trece Moș Martin și-i zice:

— Bună ziua, iepurașule! De ce plîngi? Care ți-e supărarea?

— Cum să nu plîng? cum să nu fiu supărat? Aveam o căsuță din coajă de tei, iar cumătra vulpe un palat de gheață.

Palatul cumetrei s-a topit, vulpea s-a băgat în casa mea, și acum pe mine, stăpînul, nu mă mai lasă să intru în casă.

— Ai răbdare, zise ursul, o dăm noi afară.

— Nu cred, Moș Martine, c-ai s-o poți da afară. S-a așezat cumătra vulpe temeinic în casa mea. A încercat el lupul și n-a putut, a încercat el boul și n-a putut, nici tu n-ai s-o poți da afară.

— Să nu-mi zici pe nume, mormăi ursul, de nu ți-o dau afară pe cumătra vulpe.

Iepurașul bucuros porni, sărind într-un picior, să-l vadă pe Moș Martin cum o scoate pe vulpe din casă. Au ajuns în dreptul casei.

— Ia ascultă, cumătră vulpe, mîrîi fioros Moș Martin, fă bine și te cară din casă străină! iar vulpea îi răspunse:

— Așteaptă o clipă, Moș Martine, să mă dau jos de pe cuptor, să ies afară, să te scarmăn bine, să se aleagă praful de blana ta.

— Vai de mine, că tare mai e rea! mîrîi ursul și o luă la sănătoasa. Ce să facă bietul iepuraș? Se rugă cît se rugă de vulpe, dar cumetrei nici că-i păsa. A mai plîns cît a mai plîns, apoi a pornit-o la drum. Iată numai că-l întîlnește pe cocoșul cu creastă roșie, purtînd o sabie pe umăr.

— Bună ziua, iepurașule! Cum o mai duci? De ce plîngi? Care ți-e supărarea?

— Cum să nu plîng? cum să nu fiu supărat, cînd am fost dat afară din casa mea? Aveam o căsuță din coajă de tei, iar cumătra vulpe un palat de gheață. Palatul cumetrei s-a topit și vulpea s-a băgat în casa mea și acum pe mine, stăpînul, nu mă lasă să intru în casă.

— Ai răbdare, zise cocoșul, o dăm noi afară.

— Nu cred c-ai s-o poți da afară, cumătra vulpe s-a așezat temeinic în casă. A încercat el lupul și n-a putut, a încercat el boul și n-a putut, ursul a încercat și el și n-a putut. Cum ai să poți tu?

— Să încercăm, zise cocoșul. Și au pornit împreună, cocoșul și iepurașul, s-o scoată pe vulpe din casă. Cum au ajuns în dreptul casei, cocoșul a prins să cînte:

„Vine un cocoș călare
Duce sabia-n spinare
Vulpea s-o sfîrtece
Căciulă să-și facă.
Teafără ca să rămîi
Afară vulpe tu să vii!”

Cum auzi amenințarea cocoșului, se sperie cumătra vulpe și-i zise:

— Cocoșelule drag, cocoșel cu creastă roșie, cocoșel cu pene aurii, ai răbdare o clipă.

Cocoșul strigă:

— Cucurigu! acuși îți vin de hac!

Atunci vulpea se rugă cu glas subțire și mîeros:

— Cocoșelule drag, cocoșelule scump, ai milă de oscioarele mele bătrâne, lasă-mă să-mi pun măcar haina!

Cocoșul nu se lăsă striga întruna la ușă:

„Vine un cocoș călare
Duce sabia-n spinare
Vulpea s-o sfărtece
Căciulă să-și facă.
Teafără ca să rămii
Afară vulpe tu să vii!“

Ce era să mai facă vulpea? A deschis ușa și tuști! a zbughit-o din casă, iar cocoșul a rămas în casa iepurașului și de atunci trăiesc împreună, veseli și fericiți, și or mai fi trăind și azi de s-ar mai afla în viață.

